

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1968/21
21.4.2021.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Весне Станковић, председника већа и судија Сање Агатоновић и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Немања Јоловић, адвокат из Београда, Савска 33/б, против тужених ББ из ..., ..., чији је пуномоћник Милинко Трифковић, адвокат из Београда, Призренска 5 и ВВ из ..., ..., чији је пуномоћник Милан Босика, адвокат из Чачка, Бате Јанковића 21 (адреса за пријем писмена Београд, Крушедолска 13/6), ради утврђења, одлучујући о жалбама тужиоца и тужених изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 7897/19 од 26.1.2021. године, исправљене решењем истог суда П 7897/19 од 17.2.2021. године, у седници већа одржаној дана 21.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 7897/19 од 26.1.2021. године, исправљена решењем истог суда П 7897/19 од 17.2.2021. године, у првом, другом и четвртном ставу изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Вишег суда у Београду П 7897/19 од 26.1.2021. године, исправљене решењем истог суда П 7897/19 од 17.2.2021. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени ББ и ВВ, обоје из ..., да као солидарни дужници тужиоцу АА из ... накнаде трошкове парничног поступка у износу од 747.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке, до исплате у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиоца и тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 7897/19 од 26.1.2021. године, исправљеном решењем истог суда П 7897/19 од 17.2.2021. године, првим ставом изреке усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да су ништави уговор о подели брачне тековине закључен између тужених ББ и ВВ пред Првим основним судом у Београду под Ов број 15578/11 од 8.2.2011. године, као и анекс 1 тог уговора оверен пред Првим основним судом у Београду под Ов број 23313/11 од 23.2.2011. године и уговор о купопродаји закључен између ВВ - продавца и ББ – купца оверен пред Првим основним судом у Београду под Ов број 18685/11 од 14.2.2011. године, као и анекс 1 тог уговора оверен пред Првим основним судом у Београду под Ов број 23322/11 од 23.3.2011. године, који за предмет имају четворособни стан број ..., површине 103,9м², на другом спрату зграде у Улици ... број ..., изграђене на кат.парцели ..., уписане у листу непокретности број ... КО ... и да не производе никакво правно дејство, што су тужени дужни признати, а тужена ББ да трпи да се у листу непокретности број ... КО ... брише упис њеног права својине на означеном стану и да исти слободан од свих лица и ствари преда у посед тужиоцу. Другим ставом изреке усвојен је предлог за одређивање привремене мере, па је забрањено туженој ББ отуђење, оптерећење или на било који начин располагање означеним станом и одлучено је да привремена мера остаје на снази до правноснажног окончања тог поступка. Трећим ставом изреке обавезани су тужени да као солидарни дужници тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 727.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности, па до исплате. Четвртим ставом изреке одбачен је захтев за изузеће поступајућег судије поднет од стране туженог ВВ преко адв. Босика Милана.

Благовремено изјављеним жалбама тужилац и тужени побијали су првостепену пресуду из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11...18/20) и то тужилац решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке, а тужени у целости. Трошкове другостепеног поступка опредељено су тражили.

Тужилац је доставио одговор на изјављене жалбе тужених.

Испитујући правилност побијане пресуде, сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца делимично основана, а да жалбе тужених нису основане.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде у потврђујућем делу је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, који су сагласне са изведеним доказима, због чега се она неосновано побија жалбама тужених и због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени ВВ поднео је дана 25.10.1999.

године тужбу за развод брака од тужене ББ у предмету Другог општинског суда у Београду П 2415/2000, са тврдњом да је брачна заједница између њих престала да постоји пре седам година, док према мишљењу Градског центра за социјални рад од 8.11.2002. године, датом у том предмету брачна заједница већ дуже време није функционисала и супружници живе на одвојеним адресама. Након подношења тужбе за развод брака, тужени ВВ – купац закључио је са ГГ - продавцем уговор о купопродаји непокретности оверен под Ов број 279/98 од 25.11.1999. године, који за предмет има стан, по структури двособан, на другом спрату зграде у Улици ... број ..., површине 64м², у земљишним књигама уписан на кат. парцели број ..., ЗКУЛ ..., КО ... Уговором о поклону овереним под Ов број 8321/02 од 24.6.2002. године тужени ВВ – поклонодавац поклонио је свом сину - тужиоцу АА – поклонопримцу (рођен дана ... године), преко законског заступника - мајке тужиоца ДД означени стан. Анексом 1 тог уговора овереним под I/3 Ов број 3458/03 од 11.4.2003. године, измењен је члан 2 уговора о поклону од 24.6.2002. године и као предмет поклона означен је четворособан стан површине 103,90 м² на кат.працели број 817, сходно решењу Општине Савски венац број 351-611/2002-3-01 од 28.3.2003. године, којим је туженом ББ одобрено извођење радова на адаптацији и доградњи станова са дворишне стране пословно стамбене зграде у Улици ... број ..., тако да се од трособног стана број .. на другом спрату корисне површине 74,67 м² формира четворособан стан корисне површине 103,90 м². Пресудом Другог општинског суда у Београду П 2415/2000 од 8.11.2002. године, правноснажном дана 8.5.2003. године, разведен је брак тужених ВВ и ББ и исти су након развода поделили брачну тековину, која за предмет није имала означени стан.

Тужена ББ поднела је дана 22.11.2010. године тужбу Вишем суду у Београду против туженог ВВ и тужиоца АА, ради утврђења ништавости означеног уговора о поклону и анекса истог, па је пресудом на основу признања П 21459/10 од 14.1.2011. године, правноснажном дана 3.2.2011. године, утврђено да су ништави уговор о поклону Ов бр.8321/02 од 24.6.2002. године и анекс истог од 11.4.2003. године. Тужени су закључили спорни уговор о подели брачне тековине оверен пред Првим основним судом у Београду под Ов број 15578/11 од 8.2.2011. године и истим констатовали да су током трајања брака заједничким радом и средствима стекли стан број ..., на другом спрату зграде у Улици ... број ..., површине 64 м², чија површина након заједничког инвестирања у адаптацију и доградњу износи 103,9 м² и да је свако од њих сувласник са 1/2 иделана. Уговором о купопродаји овереним под Ов број 1865/2011 од 14.2.2011. године тужени ВВ је свој сувласнички удео продао туженој ББ за купопродајну цену од 45.000,00 евра, у динарској противвредности. Закљученим анеком 1 уговора о подели брачне тековине овереним под Ов број 23313/11 од 23.2.2011. године, констатовано је да су уговорачи – тужени током трајања брака заједничким радом и средствима стекли означени стан, а да у листу непокретности није наведена његова површина, док је у уговору о купопродаји од 25.11.1999. године означена површина стана од 64 м², а анеском 1 уговора о купопродаји овереним под Ов број 23322/11 од 23.2.2011. године закљученог извршено је усаглашавање ознака непокретности из уговора са ознакама у катастру и констатовано да је тужена ББ - купац исплатила купопродајну цену. Решењем РГЗ - Службе за катастар непокретности ..., 02 број ... од године дозвољен је упис права својине тужене ББ са уделом од 1/1 на двособном стану број ... на другом спрату зграде у ..., кат. парцела број, уписане у листу непокретности број ... КО ...

Према увиду у списе Вишег суда у Београду П 1127/14 (стари број П 21459/10)

правноснажним решењем Вишег суда у Београду П 21459/10 од 12.6.2014. године дозвољено је понављање правноснажно окончаног поступка и укинута је пресуда на основу признања истог суда П 21459/10 од 14.1.2011. године, али није донета мериторна одлука. Према исказу тужене ББ, саслушане у својству парничне странке, фактичка брачна заједница између ње и туженог ВВ престала је средином 2000. године, док је тужени ВВ у свом исказу тврдио да нису тачни његови наводи из поднете тужбе за развод брака у предмету Другог општинског суда у Београду П 2415/2000 да фактичка брачна заједница тужених није функционисала седам година пре тужбе, већ је исто наведено ради бржег окончања тог поступка. Према стању у списима, тужилац је поднетом тужбом дана 14.4.2011. године тражио утврђење ништавости означених уговора о подели брачне тековине и уговора о купопродаји са анексима истих, пошто су закључени након донете пресуде на основу признања без мишљења и учешћа органа старатељства, противно императивним нормама Породичног закона, јавном поретку и добрим обичајима.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у складу са чланом 103 Закона о облигационим односима, члановима 171 – 180 Породичног закона и члановима 20 и 37 Закона о основама својинскоправних односа оценио да је предметни стан формално купљен у току трајања брачне заједнице тужених, формално престале даном правноснажности пресуде о разводу брака (дана 8.5.2003. године), али да у фактичком смислу исти није купљен за време трајања брачне заједнице, пошто је тужба за развод брака поднета дана 25.10.1999. године - пре закључења уговора о купопродаји предметног стана овереног дана 25.11.1999. године, са тврдњом туженог ВВ да је брачна заједница фактички престала пре седам година, док према мишљењу Центра за социјални рад датом у том поступку брачна заједница између тужених није постојала у дужем временском периоду и супружници живе на одвојеним адресама, па је закључио да предметни стан не представља брачну тековину тужених. Осим тога, првостепени суд је закључио да је пуноважан уговор о поклону предметног стана тужиоцу, имајући у виду да је пресуда на основу признања, којом је утврђена ништавост истог, донета уз озбиљне правне недостатке у заступању тада малолетног тужиоца од стране туженог ВВ – законског заступника, те да он након закључења уговора о поклону није могао располагати станом, па су сви каснији правни послови располагања истим ништави и тужени морају предати стан законитом власнику - тужиоцу, те је усвојио тужбени захтев. Првостепени суд је оценио да су испуњени услови за одређивање привремене мере пошто би евентуалним отуђењем предметног станом од стране тужене ББ, уписаног власника истог, за тужиоца могла наступити знатна штета, те је усвојио предлог за одређивање привремене мере. Првостепени суд је у смислу члана 69 став 3 Закона о парничном поступку одбацио захтев за изузеће поступајућег судије, имајући у виду да исти не садржи све оно што је по закону потребно за поступање.

По налажењу Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку у потврђујућем делу разлоге које у целости прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Одредбом члана 171 став 1 Породичног закона (“Службени гласник РС” бр. 18/05, 72/11 и 6/15) прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току

трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину.

Одредбом члана 180 став 1 Породичног закона прописано је да ако супружници не могу да се споразумеју о деоби заједничке имовине, деобу заједничке имовине врши суд (судска деоба), а ставом 2 истог члана прописано је да се претпоставља да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки.

Имовина коју су супружници стекли у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину и претпоставља се да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки, те је самим тим заједница живота брачних другова један од неопходних кумулативних услова за стицање заједничке имовине.

Брачна заједница претпоставља заједнички и фактички брачни живот супружника, њихову емоционалну и економску заједницу, као и заједничко вођење домаћинства. Ако између супружника није постојала заједница живота, ако су они на несумњив начин манифестовали вољу да прекину заједницу живота и ако су живели самостално, онда имовина стечена у таквим условима има карактер посебне имовине иако је у моменту стицања брак формално правно постојао - није разведен. Не може се сматрати да економска заједница постоји, па тиме ни заједничка имовина ако су супружници имовину стицали након поремећених брачних односа и фактичког престанка брачне заједнице.

Имајући у виду наведено, као и цитиране законске одредбе, правилно је првостепени суд закључио да предметна непокретност – стан који је предмет спорних уговора о подели брачне тековине и уговора о купопродаји са анексима истих, не представља заједничку имовину тужених стечену радом у току трајања заједнице живота супружника, већ посебну имовину туженог ВВ, стечену након престанка фактичке брачне заједнице.

Према утврђеном чињеничном стању, заједница живота тужених није постојала у време стицања спорног стана, без обзира што је њихов брак формално разведен тек пресудом од 8.11.2002. године, правноснажном дана 8.5.2003. године. Тужени ВВ уговор о купопродаји предметног стана закључио је дана 25.11.1999. године, а тужбу за развод брака од тужене ББ поднео је дана 25.10.1999. године и у истој је тврдио да је брачна заједница између њега и тужене престала да постоји пре седам година, а престанак исте потврђен је и мишљењем Центра за социјални рад, датим у току тог поступка, па предметна непокретност не може представљати њихову заједничку имовину.

Неосновано је жалбено указивање тужених да првостепени суд није утврдио моменат престанка заједнице живота тужених и да предметни стан представља њихову заједничку имовину пошто је права воља истих била да предметни стан наследи њихово заједничко дете.

Првостепени суд је правилно оценио временски период прекида фактичке брачне заједнице тужених, пошто према тврдњи туженог ВВ у тужби за развод брака од 25.10.1999. године заједница живота тужених није постојала седам година уназад, што је потврђено и извештајем Центра за социјални рад, датим у том поступку и да они

нису становали на истој адреси.

Сходно цитираној одредби члана 171 Породичног закона први услов за наставак заједничке имовине је постојање заједнице живота, која мора, не само формално, већ и фактички да постоји, јер у ситуацији када дође до прекида заједнице живота, прекида се и стицање заједничке имовине. У конкретном случају тужени су се позивали на постојање заједнице живота све до 2003. године, у смислу вођења заједничког живота, достављајући заједничке фотографије, с тврдњом да су заједно учествовали у продаји књига туженог и да су на тај начин стечена заједничка средства утрошили за куповину спорног стана, али у току првостепеног поступка ту заједницу живота нису доказали, нити је тај стан био предмет поделе брачне тековине истих након формалног развода њиховог брака. Заједница живота брачних другова подразумева не само само становање на истој адреси, већ и постојање узајамне наклоности, љубави, поштовања, разумевања и поверења, па у ситуацији када је тужени ВВ подношењем тужбе за развод на несумњив начин изразио вољу да прекине ту заједницу, уз тврдњу да супружници живе самостално већ дуги низ година (седам година) и да је престала заједница живота, онда имовина стечена у таквим условима има карактер посебне имовине туженог ВВ, а становање на различитим адресама у том случају није био начин реализације партнерске и економске заједнице, већ прекида исте.

У ситуацији када би један брачни друг неовлашћено располагао заједнички стеченим новцем у своје име и за свој рачун након фактичког престанка брачне заједнице, други – оштећени брачни друг имао би само тражбено право у виду облигационо правног захтева за свој део утрошеног новца у куповину те ствари, јер он не може стећи право својине на истој, пошто припада супружнику који је након фактичког прекида брачне заједнице прибавио ту ствар.

Осим тога, првостепени суд је правилно оценио да је пресуда на основу признања од 14.1.2011. године о утврђењу ништавости уговора о поклону предметног стана, закљученог дана 24.6.2002. године, донета уз озбиљне правне недостатке - искључиво на основу процесних радњи туженог ВВ, пошто је он признао тужбени захтев без потребне сагласности органа старатељства за располагање дететовом имовином, па је приликом закључења уговора о подели брачне тековине и уговора о купопродаји након правноснажности те пресуде нарушено начело савесности и поштења.

Одредбом члана 64 став 1 Породичног закона прописано је да дете које није навршило 14. годину живота (млађи малолетник) може предузимати правне послове којима прибавља искључиво права, правне послове којима не стиче ни права ни обавезе и правне послове малог значаја, а ставом 2 истог члана прописано је да дете које је навршило 14. годину живота (старији малолетник), поред правних послова из става 1 овог члана може предузимати и све остале правне послове уз претходну или накнадну сагласност родитеља, односно сагласност органа старатељства за правне послове из члана 193 став 3 овог закона.

Одредбом члана 74 Породичног закона прописано је да родитељи имају право и дужност да управљају и располажу имовином детета под условима одређеним овим законом.

Одредбом члана 193 став 3 Породичног закона прописано је да располагање непокретном имовином и покретном имовином велике вредности родитељи могу предузимати само уз претходну или накнадну сагласност органа старатељства.

Одредбом члана 265 став 1 у вези са чланом 268 Породичног закона прописано је да ако између детета и његовог законског заступника постоје супротни интереси, дете заступа колизијски старатељ, а према члану 266 став 1 Породичног закона у спору за заштиту права детета суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета.

Одредбом члана 12 Закона о облигационим односима изричито је прописано да су у заснивању облигационих односа и остваривању права и обавеза из тих односа странке дужне да се придржавају начела савесности и поштења.

Одредбом члана 103 став 1 Закона о облигационим односима је прописано да је уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима ништав, ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго.

Начело савесности и поштења је део јавног поретка и добрих обичаја, па зато не може бити занемарено при оцени пуноважности правних послова. Ово начело се јавља као последица уске повезаности морала и права, тако што као нека врста стандарда допуњује и заједно са нормама позитивног права регулише одређене односе, зато што и оно што није забрањено може да буде непоштено. У конкретном случају, првостепени суд је исто начело применио код оцене пуноважности оспорених уговора, узимајући у обзир све утврђене чињенице у погледу времена закључења тих уговора и знања тужених да стан који је предмет тих уговора не представља заједничку имовину тужених, као и да је исти био предмет раније закљученог уговора о поклону, а да је у поступку доношења пресуде на основу признања, којом је утврђена ништавост уговора о поклону, тужени располагао непокретном имовином малолетног детета (тужиоца) велике вредности без сагласности органа старатељства у смислу одредбе члана 64 и 193 Породичног закона и да је након укидања пресуде на основу признања уговор о поклону и даље на снази. Из наведених разлога, правилан је закључак првостепеног суда да су спорни уговор о подели брачне тековине и уговор о купопродаји ништави правни послови у смислу одредбе члана 103 став 1 Закона о облигационим односима и правила имовинског права да нико не може пренети на другог више права него што сам има, па исти не могу бити ваљан правни основ за стицање права својине тужене ББ у складу са чланом 20 Закона о основама својинскоправних односа.

Неосновано се жалбом тужених оспорава оцена изведених доказа - исказа парничних странака указивањем да је првостепени суд поверовао исказу туженог датом у другом поступку (за развод брак), а није поверовао исказу тужених у погледу постојања учешћа тужене ББ у стицању предметне непокретности да се обезбеди заједничко дете тужених, јер оваквим оспоравањем тужени сами оцењују изведене доказе и на свој начин интерпретирају чињенично стање.

Неосновано се жалбом тужених указује на учињену битну повреду из члана 374 став 2 тачка 5 Закона о парничном поступку, јер је првостепени суд, супротно

жалбеним наводима, а поступајући у складу са начелом слободне оцене доказа и ценећи исказе парничних странака, своје стечено уверење о истинитости изложених навода исказао кроз оцену доказа у побијаној пресуди донетој на основу расправе у којој су изведени писани докази и саслушане парничне странке, па пресуда заснована на чињеницама утврђеним на расправи није резултат недозвољених располагања странака из члана 3 став 3 Закона о парничном поступку и њоме нису повређене одредбе члана 2 став 1 Закона о парничном поступку, јер су странке у току поступка биле равноправне.

Без утицаја су жалбени наводи тужених да је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 7 Закона о парничном поступку, јер су исти током првостепеног поступка заступани од стране пуномоћника из реда адвоката и саслушани су у својству парничне странке, па према стању у списима, из записника са рочишта за главну расправу од дана 26.2.2021. године на којем је првостепени суд у складу са чланом 315 став 2 Закона о парничном поступку одбио већ одређене доказне предлоге као сувишне, произлази да су били присутни пуномоћници тужених, да нису имали нових доказних предлога и да су записник потписали без примедби на садржину истог.

Без утицаја је жалбено указивање тужених да је главна расправа закључена пред судијом који није израдио првостепену одлуку, с обзиром да је према стању у списима на рочишту од 26.1.2021. године, на којем је закључена главна расправа, поступао судија Срђан Јончић који је сходно члану 354 став 2 Закона о парничном поступку потписао изворник побијане пресуде.

Правилна је и одлука садржана у другом ставу изреке ожалбене пресуде којом је одређена предложена привремена мера, имајући у виду да је тужена ББ уписана као искључиви носилац права својине са обимом удела од 1/1 на предметном стану, те постоји опасност да би евентуалним отуђењем и оптерећењем истог за тужиоца настала ненадокнадива штета, док одређивањем предложене привремене мере иста може претрпети само незнатну штету ако нема намеру да ту непокретност отуђи. Наведена опасност није последица понашања тужене, већ сходно члану 14 став 1 и члану 33 Закона о основама својинскоправних односа она објективно постоји, што је довољно за испуњеност услова које суд цени приликом одређивања привремене мере ради обезбеђења неновчаног потраживања.

Без утицаја су жалбени наводи тужених да првостепена пресуда не садржи све потребне елементе прописане одредбом члана 355 став 2 Закона о парничном поступку пошто у уводу није означен други пуномоћник туженог ВВ – адвокат Милица Ницовић, као и да првостепена пресуда није достављена адвокату Ивану Симићу - другом пуномоћнику тужене ББ.

Одредбом члана 355 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да писано израђена пресуда мора да садржи увод, изреку и образложење, а ставом 2 истог члана прописано је да увод пресуде, између осталог, мора да садржи име и презиме, пребивалиште или боравиште странака, њихових заступника и пуномоћника.

Одредбом члана 135 став 2 Закона о парничном поступку прописано је да ако странка има више пуномоћника, довољно је да се достављање изврши једном од њих.

У конкретном случају, тужени су у спору имали више пуномоћника адвоката, па чињеница да је у уводу побијане пресуде наведен само један од њих не утиче на правилност и законитост исте, а жалбу против првостепене пресуде изјавили су адвокат Милица Ницовић и адвокат Иван Симић у року прописаном чланом 367 став 1 Закона о парничном поступку, иако је првостепена пресуда достављена једном од пуномоћника тужених.

Неосновано се жалбом тужених указује да је уз учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1 Закона о парничном поступку у вези са члановима 66 и 71 Закона о парничном поступку, о захтеву за изузеће поступајућег судије одлучивао поступајући судија уместо председник суда.

О захтеву за искључење и изузеће судије одлучује председник суда у смислу одредбе члана 71 став 1 Закона о парничном поступку. Међутим, одредбом члана 69 став 3 Закона о парничном поступку прописано је да у захтеву за изузеће мора да се наведе законски разлог због кога се тражи искључење или изузеће, околности из којих произлази да је предлог благовремено поднет и чињенице на којима се заснива постојање разлога за искључење и изузеће, док је одредбом члана 70 став 1 истог закона прописано да ће неблаговремен, непотпун (члан 69 став 3) или недопуштен захтев за искључење или изузеће председник већа одбацивати без одлагања и када је странка поднела предлог за његово искључење, односно изузеће.

Према стању у списима, на рочишту за главну расправу од 26.1.2021. године адвокат Милан Босика – пуномоћник туженог ВВ, приликом истицања захтева за изузеће поступајућег судије није навео законски разлог и чињенице на којима заснива постојање разлога за изузеће, па је правилно поступајући судија одбацио поднети захтев за његово изузеће.

Осим тога, без утицаја је жалбено указивање тужених да веће другостепеног суда које је одлучивало о изјављеној жалби против претходне првостепене пресуде није било прописно састављено пошто је одлучивао судија који је поступао у поступку истих странака за развод брака, јер у складу са чланом 69 став 4 Закона о парничном поступку захтев за искључење судије који одлучује по правном леку странка може поднети до доношења одлуке о правном леку, а захтев за изузеће у року од 15 дана од дана пријема списка у суд вишег степена, а наведени разлог није за искључење, нити за изузеће због сумње у непристрасност судије. Одлучивање истог судије у више сличних и повезаних предмета није утврђено као повреда права на непристрасан суд и у пракси Европског суда за људска права (пресуда *Gillow protiv Ujedinjenog Kraljevstva*).

Без утицаја је жалбено указивање тужене ББ да се у покренутој парници за утврђење ништавости уговора о поклону на основу кога је тужилац стекао право својине на предметном стану, решава претходно питање за ову парницу, пошто је о том питању расправљено одлуком о наставку овог поступка, а та парница није

правноснажно окончана, што је првостепени суд утврдио увидом у списе, тако да је уговор о поклону пуноважан.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

На основу изложеног, применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у првом ставу изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права приликом одлучивања о трошковима парничног поступка.

Одредбом члана 154 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о висини трошкова, одлучује суд ценећи све околности. Одредбом члана 163 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да о накнади трошкова одлучује суд на одређени захтев странке, а ставом 2 истог члана прописано је да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду.

Тужилац, заступан од стране пуномоћника из реда адвоката, успео је у овом спору, па истом припадају нужни трошкови за вођење ове парнице и то за састав тужбе и два образложена поднеска по 30.000,00 динара (поднесак од 13.3.2012. године којим се пуномоћник тужиоца изјаснио на одговор на тужбу и поднесак од 30.3.2015. године којим је тражен наставак поступка), за заступање на 11 одржаних рочишта по 31.500,00 динара и приступ на два неодржана рочишта по 16.500,00 динара, за састав три жалбе у износу од по 60.000,00 динара, таксе за одлуку од 97.500,00 динара, што све укупно износи 747.000,00 динара, према АТ и ТТ важећих у време пресуђења. Тужилац нема право на накнаду трошкова за приступ на укупно 14 одржаних рочишта, јер је према стању у списима одржано 11 рочишта, а нема право ни за приступ на укупно 3 неодржана рочишта, с обзиром да према стању у списима рочиште од 29.6.2012. године није одржано на сагласан предлог пуномоћника парничних странака. Тужилац нема право на накнаду трошкова за састав поднесака од 5.8.2011. године, 12.10.2011. године, 26.3.2012. године, 28.11.2012. године, 4.4.2013. године, 30.4.2015. године, 7.12.2015. године, 15.6.2017. године, 6.7.2017. године, 27.3.2018. године, 27.11.2018. године, 14.2.2019. године, 25.11.2019. године, 23.1.2020. године и 17.7.2020. године, као ни за одговор на жалбу тужених од 10.10.2016. године, јер су исти техничке природе и не представљају поднесак који је у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку нужан и потребан трошак ради вођења парнице.

На основу изнетог, применом члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

Како тужени нису успели у жалбеном поступку, а тужилац је успео у незнатном делу, док издатак истог настао поводом састава одговора на жалбу од стране адвоката не представља нужни издатак у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку, то су њихови захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка као неосновани

одбијени применом члана 165 став 1 Закона о парничном поступку у вези члана 153 Закона о парничном поступку одлуком садржаном у трећем ставу изреке.

Председник већа-судија
Весна Станковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић